

ДО
ЦЕНТРАЛНАТА ИЗБИРАТЕЛНА КОМИСИЯ
ДО
ДИРЕКЦИЯТА ПО ВЕРОИЗПОВЕДАНИЯТА КЪМ МС
ДО
СЪВЕТА ЗА ЕЛЕКТРОННИ МЕДИИ

Р/Г-щя К. Швелева
Р/Г-щя М. Байкинов
Р/Г-щя В. Велков

24.03.14
12:00

Докарвахме на 24.03.2014г.
Да се предприемат по компетенцията
на Главния прокурор на РБ и на
РИК-13 Назаровския, **ЖАЛБА**
със задължителни указания!
ОТ

**МЮСЮЛМАНСКОТО СУНИТСКО ФАНЕФИТСКО
ИЗПОВЕДАНИЕ В РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**

УВАЖАЕМИ ДАМИ И ГОСПОДА,

От разбирането на религията като частно дело на отделни хора до отстраняването ѝ от управлението на държавата и премахване на възможността религията да участва в политическия живот чрез свои структури се стигна и до определенията на съвременните конституции на повечето от страните от северното полукълбо, постановяващи, че е забранено образуването на политически партии на етническа, расова или религиозна основа (както гласи и член единадесети, точка четвърта на българския основен закон). Трябва да споменем, че до подобни определения (особено в европейските конституции) се стигна и поради факта, че в редица държави различни религиозни организации учредиха свои партии, имащи тясно насочени интереси, които в повечето случаи бяха насочени срещу държавата или пък срещу някои части на обществото и довеждаха до сблъсъци и дори въоръжени конфликти. Държавите постановиха, че частните прояви на живот на отделни обществени групи не може да накърнява интересите на други обществени групи и като

последница на вярващите бе забранено да образуват политически сдружения с цел участие в политическия живот на дадената страна. Тази забрана бе ясно определена и в наказателните закони на държавата **(както това е указано и в член 166 на българския наказателен кодекс, който наказва със затвор всеки, който образува политическа организация на религиозна основа и който със слово, печат, действие или по друг начин използва църквата или религията за пропаганда против държавната власт или нейните мероприятия).**

Навярно всеки би се съгласил, че когато една ислямска общност образува партия и чрез нея се стреми да промени конституционния строй на една страна, това не може да бъде допуснато от съответното законодателство. Навярно всеки би се съгласил, че когато някой използва религията за пропаганда срещу държавната власт, това също не би следвало да бъде допускано. Основанията за подобен възглед са, че ученията и практиката на отделните религии могат да бъдат различни и често те виждат в светското управление един противник, който божеството на конкретната религия отхвърля и дори кара вярващите да умрат за вярата си, като се опълчат срещу светския (или иноверния) управник, какъвто може да бъде случаят с исляма, подтикващ вярващите към джихад, насочен срещу светското управление и срещу всеки, който е немюсюлманин.

Освен конституционните забрани и определенията на наказателните кодекси, в немалко европейски страни законите за политическите партии не позволяват създаването на партийни структури в религиозните организации, нито пък се позволява партии да получават средства от религиите (каквито са определенията и на българския закон за политическите партии, член 20, алинея 3, и член 24, алинея първа, точка трета). И това също изглежда оправдана мярка, особено като се има предвид, че в някои страни местни религиозни общности могат да получат значителни средства от други сродни на тях религии и чрез тези средства да се опитват да оказват влияние върху политическия живот в дадената страна (както например огромни средства могат да бъдат получавани от някои ислямски страни или отделни ислямски организации и насочени към други сродни религиозни организации в по-бедни страни).

С една дума, партии на религиозна основа не може да се образуват, но иначе гласуване на религиозна основа се допуска съвсем свободно. Допуска се, защото е твърде трудно едно съвременно законодателство да ограничи чрез някакви особени мерки свободата и правото на гласуване. Двучиетието тук е повече от ясно: законът определя едно, но интересите на

някои политически функционери и дори на някои управляващи определят друго: „пак ще постигнем желаното, но по друг начин“, казват си те.

Двуличието се състои и в това, че от една страна се забранява създаването на партийни организации на религиозна основа (което, както посочихме, има своите „за“ и „против“ доводи), а от друга свободно се позволява на нерелигиозни организации да оказват къде по-голямо влияние в политическия живот на една страна и дори на група страни. Вече описахме случаите на влияние на секуларни неправителствени организации върху решенията, които взема Европейския парламент – решения, които сетне засягат всички 28 члена на Европейския съюз (например, изявленията на секуларистите в Европарламента, наричащи себе си „Платформа на европейския парламент за секуларизъм в политиката“, които мечтаят за Европа без религия и които тъкмо преди изборите за Европарламент миналата година ни напомниха какъв е техният идеал за Европа: „В секуларна Европа ембрионалните изследвания, евтаназията и сексуалните и репродуктивните права ще процъфтяват“, подробностите . Ако една религиозна организация обаче се опита да прокара в Европарламента свои идеи за бъдещето на Европа, това веднага бива санкционирано и гласът на християните бива заглушен (от последните десетина години сме свидетели само на едно единствено изключение, когато през февруари 2015 г. Съветът на Европа прие резолюцията „Преодоляване на нетолерантността и дискриминацията в Европа и особено проявите им към християните“.

В други държави пък религиозният закон е основата и на държавното управление и всяко инакомислие се преследва и дори наказва със смърт (какъвто е случаят в страните, в които шариатът е основен държавен закон). Ако в една ислямска страна властта не може да си позволи да забрани ислямския фундаментализъм, интересно е защо в една християнска страна в Европа властта не само си позволява, но и чрез всякакви законодателни мерки забранява политическото участие на християните в живота на обществото. А от друга страна тя позволява разпространението на неморални практики от страна на различни „свободомислещи“ организации, които лесно намират политическа подкрепа от страна на властта просто защото те не са религиозна организация.

Тук е важно да се отбележат фактите по конкретния проблем на жалбата, а именно:

На среща с избиратели провела се на 21 в с.Света Петка организиран от кмета и имама на селото митинг на ПП ДОСТ се агитира от тях двамата да се гласува за ДОСТ, Даже имама Ибрахим Юмер представя на вярващите листата на кандидат депутатите. Нещо повече имам, назначен на трудов договор в Мюсюлманското изповедание е водил група жени предизборно в Одрин на 17 същия месец. Като е обяснявал на жените, че това не е безплатно, а обещание за гласуване и то в полза на ДОСТ. Нещо повече това не се изчерпва агитацията на имама , а той среща групата вярващи жени с представители на турската държава в Одрин и те им обясняват как е правилно да се гласува.

Тази фактическа обстановка поставя предна, а се надяваме и пред ЦИК следните въпроси :

1. След като се забранява финансирането на партии от чужбина, чрез религиозни общности и общински средства, кой и на каква цена осигури „екскурзията” не платна , а с цел агитация за една политическа сила? Този факт не само показва погазване на изборното законодателство но и разпоредбите на ЦИК за провеждането на извънредните парламентарни избори.
2. След като е забранено използването на държавните символи, участието на религиозни лица в пропагандата и агитацията и в изображението на агитационните материали на религиозни и държавни символи, къде е санкцията на това спекулативно обвързване религията с една политическа програма – тази на ДОСТ?
3. Използването на имам за пряка агитация и последвалите мерки от страна на властите води и до провокативната декларация която пряко подклажда към противопоставяне на държавността и до нагнетяване на напрежение на етническа и религиозна основа, както и към неспазване на българските закони?

Участието на кмет и имам с тази провокативност е целян политически ефект. Системното нарушаване на изборното законодателство чрез клипове, провизии за купуване на човешки съдби, чрез плашене и страхуване човешки съвести, чрез заиграване с радикалната религиозна промяна не са единични , а системни в тази кампания на ПП ДОСТ.

Уважаеми дами и господа,

Нито това вербално поведение на незачитане на изборния кодекс, нито вашето мълчание и прикриване на фактите ще доведат до честни и справедливи избори.

На фона на екстрадицията на лица пряко обвързани с Мюсюлманското изповедание, на фона на фактите, че тези лица пряко са формирали политически убеждения у подчинените им имами липсата на адекватна реакция от Ваша страна изправя националната сигурност под заплаха.

Всичко го има в изборното законодателства, само трябва да се приложи на практика и това е ваша грижа и понеже няма да намерите куража да се самосезирате от медийните публикации по темата **ВИ СЕЗИРАМЕ ХАСАН ИСМАИЛОВ ХАСАНОВ –ПЛОВДИВСКИ РАЙОНЕН МЮФТИЯ И НИКОЛАЙ ПАНКОВ ЧЛЕНА ВИСШИЯ ДУХОВЕНСЪВЕТ.**

СОБСТВЕНОРЪЧНО ПОДПИСВАМ СИГНАЛА И ВИ МОЛЯ ДА СЕ ИЗЛЕЗЕТЕ ОТ КОНФОРТА СИ НА НИТО ЧУЛИ НИТО ВИДЕЛИ И НЯМАЩИ КАКВО ДА НАПРАВЯТ.

СУВАЖЕНИЕ:

(Н. Панков)

(Х. Хасанов)